

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Благоевград, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гургана М. Симеонова

при участието на секретаря Димитрина В. Павлова
като разгледа докладваното от Гургана М. Симеонова Административно наказателно дело № 20221210200189 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от М. Л. К. с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „М“ № против Наказателно постановление № 1899а-936/15.12.2021г., издадено от началника на Първо районно управление – гр. Благоевград, с което на жалбоподателя на основание чл. 257 МВР е наложено административно наказание "глоба" в размер на 500 лева за нарушение на чл.64, ал.2 от същия закон.

В жалбата се релевират бланкетни доводи за неправилност на атакуваното наказателно постановление, както и че същото е издадено при допуснати нарушения на процесуалните правила, като се прави искане за неговата отмяна.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява от процесуален представител.

Въззиваемата страна редовно призована не изпраща представител. Депозира писмено становище, с което се прави искане за оставяне без уважение на въззивната жалба.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.09.2021г. полицейските служители Л.П., К.М. и С.Т. М. били включени в провеждана специализирана полицейска операция за контрол върху спазването на въведените противоепидемични мерки на територията на РБългария.

Около 00.10ч.на същата дата полицейските служители извършили проверка в заведение „М.“, находящо се в гр. Б., ул. „С.“ №. Свидетелят П. влязъл в заведението и се насочил към маса, на която седял жалбоподателят К. и му поискал документ за самоличност. К. отговорил, че не носи документ за самоличност и заявил, че „няма какво да му направят“, след което станал от масата, излязъл от заведението и тръгнал по ул. „Сандо и Петър Китанови“.

Инспектор П. разпоредил на К. да остане на място до приключване на

проверката и му разяснил, че ако не представи документ за самоличност са налице предвидените в ЗМВР основания да бъде задържан за установяване на самоличността му. Тогава К. предоставил на П. СУМПС, издадено от Великобритания, но тъй като същото не съдържало ЕГН, П. настоял да му бъде представен български документ за самоличност. Жалбоподателят извадил от портфейла си лична карта, подал я на П. и му казал: „Ето, сега какво ще ми направите. Оправяйте се, аз си тръгвам“ и отново тръгнал по улицата, отдалечавайки се от заведение „М.“.

П. настигнал жалбоподателя и за втори път му разпоредил да остане на място и да не осуетява извършването на проверката. Независимо от двукратно отправеното му устно разпореждане от страна на инсп. П., К. продължил да върви по улицата, като личната му карта останала в П.. П. отново последвал жалбоподателя, хванал го за ръката и му разпоредил за трети път да остане на място и да изчака извършването на полицейската проверка. В този момента жалбоподателят блъснал инсп. П., след което го дръпнал и поради проявената от него агресия бил задържан, като по време на задържането му били употребени физическа сила, изразяваща се в извеждането на ръцете в задно положение за поставяне на белезници и помощни средства –поставени белезници на ръцете му.

При поставянето на белезниците, К. започнал да заплашва полицейските служители, като им заявил, че ако не бъде освободен незабавно същите ще бъдат уволнени, като твърдял, че има близка роднинска връзка с действащ магистрат. След задържането му, К. бил отведен до СПО при МБАЛ-Благоевград, където след извършен медицински преглед, бил издаден документ, в който било отразено, че не съществуват медицински пречки за неговото задържане.

По време на транспортирането на лицето до СПО при МБАЛ- Благоевград, а след това и до 01 РУ-Благоевград К. няколко пъти променял поведението си, като на моменти бил агресивен и продължавал със заплахите по отношение на полицейските служители, а след това започвал да им се извинява.

След като бил отведен в сградата на 01 РУ- Благоевград инсп. П. в присъствието на свидетелите М. и М. и на жалбоподателя К., съставил срещу последния АУАН 1899а-936

Актът бил връчен на същата дата на жалбоподателят, който вписал в него, че няма възражения.

Такива не са постъпили и в предвидения с разпоредбата на чл. 44, ал.1 НК срок.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в обясненията на жалбоподателя, показанията на разпитаните от съда свидетели Л.П., К.М. и СТ. М. и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства: АУАН 1899а [1]936/19.09.2021г.; Заповед №8121з-251/05.03.2021г.; Заповед №8121з[1]1098/25.08.2021г.; Заповед №8121з-250/05.03.2021г.; Заповед №8121з[1]1371/11.11.2015г.; Плик

В основата на фактическите си изводи, съдът постави показанията на свидетелите П., М. и М. като съобрази тяхната последователност, пълнота и хронологична издръжаност. Високата доказателствена стойност на показанията на полицейските служители се основава на това, че същите детайлно пресъздават непосредствените си възприятия за относими към предмета на делото обстоятелства, като в показанията им липсват логически несъответствия, вътрешни противоречия и противоречия между показанията на отделните свидетели.

Като изясняващи релевантни към предмета на доказване обстоятелства съдът кредитира и надлежно приобщените писмени доказателства.

Показанията на свидетелите и съставеният АУАН съдържат данни за всички признаци на извършеното от К. нарушение, като от тях съдът установи времето и мястото на извършеното нарушение, обстоятелствата около неговото извършване, включващи издаване на устното разпореждане и неговото съдържание и неизпълнението му от страна на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на преклузивния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН (НП е връчено на 28.01.2022г., а жалбата е от 03.02.2022г.), и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочените от жалбоподателя основания.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи .

Съгласно т.1.5 на Заповед № 8121 з-1098 от 25.08.2017г. издадена от министъра на вътрешните работи на основание чл.267, ал.1 ЗМВР всички полицейски органи в районните управления имат право да съставят АУАН за нарушения на ЗМВР, а съгласно т. 1.14 на Заповед № 8121 з-1371 от 11.11.2015г. издадена от министъра на вътрешните работи на основание чл.267, ал.2 ЗМВР наказателни постановления могат да бъдат издавани от началниците на районните управления в ОДМВР. В този смисъл актосъставителят и наказващият орган са материално и териториално компетентни да установят нарушението и да наложат за него административно наказание.

На следващо място, същите са в предвидената от закона писмена форма и съдържание, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал.3 ЗАНН. Спазена е и законова предвидената процедура за съставянето и връчването, като в съставения АУАН актосъставителят е отразил фактическите обстоятелства на твърдяното нарушение и обстоятелствата по извършването му.

Съдът намира за неправилна отразената в акта и наказателното постановление правна квалификация на санкционираното нарушение, предвид това, че посочената за нарушена правна норма предоставя права на полицейските органи да издават полицейски разпореждания, а не въвежда задължение, чийто адресат да е жалбоподателят.

При така направеното описание на нарушението, съдържащо се в АУАН и НП, коректната правна квалификация на нарушението е чл.64, ал.4 ЗМВР.

Така констатираният пропуск обаче не предпоставя отмяна на санкционния акт с оглед задължителните за съдилищата указания на Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по т. д. № 1/2020 г. ОСС от I и II колегия на ВАС. С цитираното тълкувателно решение е разяснено, че в производството по реда на раздел пети, глава трета от ЗАНН районният съд има правомощия да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Същите правомощия са предоставени на съда и с чл. 63, ал.7, т. 1 ЗАНН /в сила от 23.12.2021г./, съгласно която разпоредба съдът може да измени НП, като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение без съществено изменение на обстоятелствата по нарушението.

В настоящия случай, доколкото липсва съществено изменение на обстоятелствата, при което е било извършено нарушението, въззивният съд разполага с възможността да преквалифицира нарушението като такова по чл.64, ал.4 ЗМВР, като приложи закон за същото нарушение.

С оглед изложеното съдебният състав не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на санкционния акт.

Съгласно чл.64, ал.1 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено, а на основание ал. 2 при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят.

С разпоредбата на чл.64, ал.4 ЗМВР законодателят е регламентирал, че разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му.

На следващо място разпоредбата на чл.257, ал.1 ЗМВР предвижда, че който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв.

Несъмнено свидетелят П. е полицейски орган, като същият е издал съответното устно разпореждане при изпълнение на възложената му функция за извършване на проверка за нарушаване на въведените на територията на страната противоепидимични мерки, каквото правомощие му е предоставено с чл.209, ал.3 ЗЗдр.

От доказателствата по делото въззивната инстанция приема за доказано, че на инкриминираното в НП място и време жалбоподателят не е изпълнил двукратно отправеното му по ясен за възприемане начин разпореждане да не осуетява извършването на проверката и да остане на място до нейното приключване, като не е останал на място и се е опитал да избяга от мястото на проверката, което е било предотвратено от участващите в СПО полицейски служители и наложило задържането му по реда на ЗМВР.

Предвид горното, районният съд намира, че въз основа на събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.64, ал.4 ЗМВР, според който разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му.

От субективна страна, нарушението е извършено от жалбоподателя при форма на вина пряк умисъл, тъй като той е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и на последиците му – възприел е двукратно отправеното му устно разпореждане от полицейския орган, съзнавал е неговото съдържание, но въпреки това не го е изпълнил.

При избора на санкция за процесното нарушение обаче, в НП е посочена като правно основание разпоредбата на чл. 257 ЗМВР без да е конкретизирана съответната алинея. Санкционната норма, която следва да намери приложение за описаното и доказано нарушение на жалбоподателя по чл. 64, ал.4 ЗМВР е , 257, ал.1 от същия закон, която разпоредба съответства на словесното описание на нарушението и доколкото не са изложени фактически твърдения, а и не се установява деянието на жалбоподателя да представлява маловажно нарушение./В този смисъл Решение № 286

от 27.09.2021 г. на АдмС - Смолян по к. а. н. д. № 113/2021 г/

Съобразявайки гореизложеното и доколкото по делото по безспорен начин се установи, че жалбоподателят е осъществил нарушение на разпоредбата на чл. 64, ал.4 ЗМВР, съдът намира, че на основание чл.63, ал.7, т. 1 ЗАНН /в сила от 23.12.2021г/ обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено по отношение на правната квалификация на нарушението, както и по отношение на приложената санкционна разпоредба, като я преквалифицира по чл. 257, ал.1 ЗМВР

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 257, ал.1 ЗМВР който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв.

Определеният от наказващия орган размер на наказанието в законоустановения минимум , съдебният състав намира за напълно справедлив с оглед цялостното поведение на жалбоподателя и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Така наложеното наказание, според районния съд ще осигурят постигането на предвидените с чл.12 ЗАНН цели.

Независимо от липсата на доводи в тази насока, настоящият съдебен състав счита, че в конкретния случай разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е неприложима, доколкото процесното нарушение е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на обществена в сравнение с други нарушения от същия вид. Напротив. Поведението на жалбоподателя е демонстрирало negliжиране на отправените му разпореждания, обусловили необходимостта от неколккратно издаване на едно и също разпореждане и задържането на лицето с използване на физическа сила и помощни средства.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 7, т.1 ЗАНН, Районен съд – Благоевград, НО, 7-ми състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 1899а-936/15.12.2021г., издадено от началника на Първо районно управление – гр. Благоевград, с което на М. Л. К. с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „М“ № за извършено нарушение на чл.64, ал.2 ЗМВР на основание чл.257 ЗМВР, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лева като **ИЗМЕНЯ** правната квалификация на нарушението от чл.64, ал.2 ЗМВР на чл.64, ал.4 ЗМВР и **ИЗМЕНЯ** приложената санкционна норма от чл.257 ЗМВР на чл. 257, ал.1 ЗМВР, като потвърждава наказателното постановление в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административен съд - Благоевград, в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____